TRIBUNALENS DOM (femte avdelningen)

den 1 juli 2010 *

I de förenade målen T-568/08 och T-573/08,

Métropole télévision (M6), Neuilly-sur-Seine (Frankrike), företrätt av advokaterna O. Freget, N. Chahid-Nouraï, R. Lazerges och M. Potel,

Télévision française 1 SA (TF1), Boulogne-Billancourt (Frankrike), företrätt av advokaterna J.-P. Hordies och C. Smits

sökande,

med stöd av

Canal +, Issy-les-Moulineaux (Frankrike), företrätt av advokaten E. Guillaume,

intervenient,

* Rättegångsspråk: franska.

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av B. Stromsky och B. Martenczuk, båda i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av

Republiken Frankrike, inledningsvis företrädd av G. de Bergues och A.-L. Vendrolini, därefter av G. de Bergues och L. Butel, båda i egenskap av ombud,

France Télévisions, Paris (Frankrike), företrätt av advokaterna J.-P. Gunther, D. Tayar, A. Giraud och S. Snoeck,

intervenienter,

angående talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut K(2008) 3506 slutligt av den 16 juli 2008 om Republiken Frankrikes planer på att bevilja France Télévisions SA ett kapitaltillskott på 150 miljoner euro, och yrkanden om att kommissionen ska föreläggas att inleda det formella granskningsförfarandet,meddelar

TRIBUNALEN (femte avdelningen),

sammansatt av ordföranden M. Vilaras (referent) samt domarna M. Prek och V.M. Ciucă,

justitiesekreterare: handläggaren T. Weiler,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 10 mars 2010,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1 I artikel 16 EG föreskrivs följande:

”Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 73 [EG], 86 [EG] och 87 [EG] och med beaktande av den betydelse som tjänster av allmänt ekonomiskt intresse har för unionens gemensamma värderingar och den roll som dessa tjänster spelar när det gäller att främja social och territoriell sammanhållning, skall gemenskapen och medlemsstaterna, var och en inom ramen för sina respektive befogenheter och inom detta fördrags tillämpningsområde, sörja för att sådana tjänster utförs på grundval av principer och villkor som gör det möjligt för dem att fullgöra sina uppgifter.”

2 I artikel 86.2 EG föreskrivs följande:

”Företag som anförtrotts att tillhandahålla tjänster av allmänt ekonomiskt intresse eller som har karaktären av fiskala monopol skall vara underkastade reglerna i detta

fördrag, särskilt konkurrensreglerna, i den mån tillämpningen av dessa regler inte rättsligt eller i praktiken hindrar att de särskilda uppgifter som tilldelats dem fullgörs. Utvecklingen av handeln får inte påverkas i en omfattning som strider mot gemenskapens intresse."

3 I artikel 87.1 EG föreskrivs följande:

"Om inte annat föreskrivs i detta fördrag, är stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är, som snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion, oförenligt med den gemensamma marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna."

4 I artikel 311 EG föreskrivs följande:

"De protokoll som medlemsstaterna i samförstånd fogar till detta fördrag skall utgöra en integrerad del av fördraget."

5 I protokollet om systemet för radio och TV i allmänhetens tjänst i medlemsstaterna (EGT C 340, 1997, s. 109) (nedan kallat Amsterdamprotokollet), vilket infördes som en bilaga till EG-fördraget genom Amsterdamfördraget, stadgas följande:

”[Medlemsstaterna,] som anser att systemet för radio och TV i allmänhetens tjänst i medlemsstaterna har ett direkt samband med de demokratiska, sociala och kulturella behoven i varje samhälle och med behovet att bevara mångfalden i medierna, har enats om följande tolkningsbestämmelser, som skall fogas till [EG-fördraget]:

Bestämmelserna i [EG-fördraget] skall inte påverka medlemsstaternas behörighet att svara för finansiering av radio och TV i allmänhetens tjänst i den utsträckning som denna finansiering beviljas radio- och TV-organisationerna för att de skall utföra det uppdrag att verka i allmänhetens tjänst som har tilldelats dem, utformats och organiserats av varje medlemsstat och i den utsträckning som finansieringen inte påverkar handelsvillkoren och konkurrensen inom gemenskapen i en omfattning som kan strida mot det gemensamma intresset, varvid kraven på att utföra uppdraget att verka i allmänhetens tjänst skall beaktas.”

6 Den 15 november 2001 offentliggjorde Europeiska gemenskapernas kommission ett meddelande om tillämpningen av reglerna om statligt stöd på radio och TV i allmänhetens tjänst (EGT C 320, s. 5) (nedan kallat meddelandet om radio och TV). I meddelandet har kommissionen fastställt de principer som den kommer att följa vid tillämpningen av artiklarna 87 EG och 86.2 EG på statlig finansiering av radio- och TV-programföretag som verkar i allmänhetens tjänst.

Bakgrund till tvisterna

7 France Télévisions är ett franskt statligt bolag, vilket bildades genom den franska lagen nr 2000-719 av den 1 augusti 2000 om ändring av lag nr 86-1067 av den 30 september 1986 om kommunikationsfriheten (loi française 2000-719, du 1er août 2000, modifiant la loi 86-1067, du 30 septembre 1986, relative à la liberté de communication) (JORF nr 177 av den 2 augusti 2000, s. 11903). Bolaget äger public service-kanalerna France 2, France 3, France 4, France 5 och France Ô samt RFO (Réseau France Outre-mer), vilken omfattar statlig TV och radio som sänds i de utomeuropeiska franska departementen och territorierna.

8 Efter tillkännagivandet den 8 januari 2008 av Republiken Frankrikes president om att TV-reklam på sikt skulle avskaffas i den statliga televisionen, anmälde Republiken Frankrike den 11 juni 2008 till kommissionen sina planer på att bevilja ett kapitaltillskott på 150 miljoner euro till förmån för France Télévisions.

9 Den 18 juni 2008 begärde kommissionen kompletterande upplysningar av Republiken Frankrike, vilka lämnades till kommissionen genom skrivelse av den 26 juni 2008.

10 Den 16 juli 2008 antog kommissionen beslut K(2008) 3506 slutligt om Republiken Frankrikes planer på att bevilja France Télévisions ett kapitaltillskott på 150 miljoner euro (nedan kallat det angripna beslutet). En sammanfattning av detta beslut offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den 23 september 2008 (EUT C 242, s. 2).

11 I det angripna beslutet påpekade kommissionen att den anmälda åtgärden ingick i den allmänna ramen för den statliga finansieringen av France Télévisions, vilken redan hade bedömts i kommissionens beslut 2004/838/EG av den 10 december 2003 om

det statliga stöd som Frankrike har genomfört till förmån för France 2 och France 3 (EUT L 361, 2004, s. 21) (nedan kallat beslutet av den 10 december 2003) och i kommissionens beslut K(2005) 1166 slutligt av den 20 april 2005 om det stöd som France Télévisions beviljats (stöd E 10/2005 (ex C 60/1999) – Frankrike, Avgift för radio- och TV-sändningar), avseende vilket en sammanfattning har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* den 30 september 2005 (EUT C 240, s. 20) (nedan kallat beslutet av den 20 april 2005). Kommissionen påpekade dock att den anmälda åtgärden skilde sig från de åtgärder som nämnda beslut avsåg (punkt 3 i det angripna beslutet).

12 Vid bedömningen av den anmälda åtgärden undersökte kommissionen – efter att ha konstaterat att villkoren för att det ska föreligga statligt stöd var uppfyllda, nämligen att det rör sig om en statlig åtgärd eller en åtgärd som vidtas med hjälp av statliga medel, att åtgärden påverkar handeln mellan medlemsstaterna, att det föreligger en fördel och, slutligen, att åtgärden skadar eller hotar att skada konkurrensen (punkterna 13–33 i det angripna beslutet) – huruvida det statliga stödet var förenligt med den gemensamma marknaden enligt artikel 86.2 EG (punkterna 34–50 i det angripna beslutet).

13 Efter att ha konstaterat att villkoret vad gäller definitionen av, mandatet för och tillsynen över France Télévisions public service-uppdrag var uppfyllt (punkterna 36–42 i det angripna beslutet), undersökte kommissionen kravet på proportionalitet (punkterna 43–49 i det angripna beslutet).

14 I det avseendet påpekade kommissionen att finansieringen av France Télévisions public service-uppdrag baserade sig på ett system med dubbel finansiering i den mening som avses i meddelandet om radio och TV, eftersom den omfattar statliga medel och intäkter från kommersiell verksamhet. Kommissionen påpekade även att det i nämnda meddelande erinrades om medlemsstaternas principiella frihet att välja hur skyldigheter att tillhandahålla offentliga tjänster ska finansieras och att det utgick från principen att den statliga finansieringen normalt är nödvändig för det syftet, förutsatt

att det statliga stödet inte överstiger nettokostnaderna för uppdraget att verka i allmänhetens tjänst, med beaktande av andra direkta eller indirekta intäkter som härrör från uppdraget (punkt 43 i det angripna beslutet).

15 Kommissionen konstaterade att det anmälda statliga stödet ”i form av ett kapitaltillskott på 150 miljoner euro endast överst[eg] med cirka … miljoner euro den redan fastställda skillnaden i reklamintäkter på … miljoner euro mellan de erhållna reklamintäkterna under perioden januari–juni 2008 och reklamintäkterna under samma period januari–juni 2007”. Kommissionen tillade att det, ”[g]enom bekräftelsen på regeringens avsikt att avskaffa reklam i den statliga televisionen, föref[öll] vara tillräckligt förutsebart att denna trend fortsätter för att motsvara aktörens beräkning, vilken har godtagits av de franska myndigheterna, på … miljoner euro i minskade intäkter för hela år 2008” (punkt 45 i det angripna beslutet).

16 Kommissionen konstaterade att ”[i] det sammanhanget förbl[ev] definitionen av skyldigheterna och andra finansieringskällor för France Télévisions public service-uppdrag oförändrad, med ökade kostnader på … miljoner euro enligt de franska myndigheterna på grund av behovet av ett utökat programutbud till följd av avskaffandet av reklam”. Kommissionen slog fast att ”minskningen av reklamintäkterna med … miljoner euro [kunde] komma att i motsvarande grad minska nettovinsten från kommersiell verksamhet genom att därmed automatiskt och proportionellt öka nettokostnaden för public service-verksamheten, vilken dessutom kommer att öka med ett belopp på … miljoner euro som krävs för det utökade programutbudet” (punkt 46 i det angripna beslutet).

17 Kommissionen ansåg att ”under dessa omständigheter [kunde] ett tillskott på 150 miljoner euro i ytterligare offentliga medel inte överstiga de förändringar i nettokostnaden för public service-uppdraget som uppkommer till följd av förändringarna av reklamintäkterna under år 2008 och behovet av ett utökat programutbud” och

att ”till följd därav skulle kapitaltillskottet inte medföra någon överkompensation för de kostnader som uppkommer till följd av fullgörandet av public service-uppdraget” (punkt 47 i det angripna beslutet).

18 Med hänvisning till de åtaganden som Republiken Frankrike hade gjort i samband med andra åtgärder för finansiering av France Télévisions som undersöktes i beslutet av den 20 april 2005 (punkt 12 i det angripna beslutet), påpekade kommissionen att ”beviljandet av nya offentliga medel till France Télévisions måste under alla omständigheter vara förenligt med det åtagande som Republiken Frankrike har gjort och som återges i dess lagar och författningar för att förhindra att tillskottet av offentliga medel medför någon slags överkompensation för nettokostnaderna för public service-uppdraget ...” (punkt 48 i det angripna beslutet).

19 Kommissionen uppgav att ”[i]nom ramen för förevarande förfarande [hade] de franska myndigheterna bekräftat ... att dessa bestämmelser [skulle] vara tillämpliga” och att ”de [åtog] sig att tillämpa dessa på det planerade kapitaltillskottet för att det [skulle] användas till kostnader som följer av France Télévisions skyldigheter att tillhandahålla public service-TV”. Kommissionen tillade att ”[nämnda] myndigheter [hade] åtagit sig att kontrollera att så sker och att rapportera detta till [kommissionen] ... senast tre månader efter bokslutet för räkenskapsåret 2008”, och den påpekade att ”den verkliga utvecklingen av France Télévisions reklamintäkter för hela år 2008 och eventuella kostnader för programutbudet, som ökar kostnaden för public service-uppdraget, således [skulle] beaktas” (punkt 49 i det angripna beslutet).

20 Mot bakgrund av det ovan anförda beslutade kommissionen, enligt artikel 4.3 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88 EG] (EGT L 83, s. 1), att inte göra några invändningar mot den anmälda åtgärden, eftersom det var fråga om ett stöd som var förenligt med fördraget enligt

artikel 86.2 EG. Vidare beslutade kommissionen att Republiken Frankrike skulle rapportera till den om stödets faktiska användning för att finansiera de skyldigheter att tillhandahålla public service-TV som åligger France Télévisions inom tre månader efter bokslutet för räkenskapsåret 2008 (det angripna beslutet, under rubriken ”5. Beslut”).

Förfarandet och parternas yrkanden

21 Sökandena Métropole télévision (M6) och Télévision française 1 SA (TF1) har väckt talan i de aktuella målen genom ansökningar som inkom till förstainstansrättens kansli den 17 december 2008.

22 Genom två beslut av ordföranden på förstainstansrättens femte avdelning den 6 maj 2009 tilläts Canal + att intervenera till stöd för M6:s yrkanden i mål T-568/08 och till stöd för TF1:s yrkanden i mål T-573/08.

23 Genom fyra beslut av ordföranden på förstainstansrättens femte avdelning den 22 juni 2009 tilläts Republiken Frankrike och France Télévisions att intervenera till stöd för kommissionens yrkanden i målen T-568/08 och T-573/08.

24 Genom beslut av ordföranden på tribunalens femte avdelning den 2 februari 2010 förenades förevarande mål vad gäller det muntliga förfarandet och domen.

25 Genom skrivelse av den 8 mars 2010 informerade Canal + tribunalen om att bolaget inte avsåg att yttra sig vid förhandlingen den 10 mars 2010.

26 I mål T-568/08 har M6, med stöd – utom vad beträffar rättegångskostnaderna – av Canal +, yrkat att tribunalen ska

— förklara att talan kan upptas till sakprövning och bifalla denna,

— ogiltigförklara det angripna beslutet,

— förordna om att det formella granskningsförfarandet ska inledas, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

27 I mål T-573/08 har TF1, med stöd – utom vad beträffar rättegångskostnaderna – av Canal +, yrkat att tribunalen ska

— förklara att talan kan upptas till sakprövning och bifalla denna,

— ogiltigförklara det angripna beslutet,

— förordna om att det formella granskningsförfarandet ska inledas, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

28 I vart och ett av målen T-568/08 och T-573/08 har kommissionen, med stöd av Republiken Frankrike och France Télévisions, yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan i den del den kan tas upp till sakprövning, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

29 Vid förhandlingen den 10 mars 2010 frånföll sökandena sitt tredje yrkande om ett förordnande om att det formella granskningsförfarandet ska inledas, vilket noterades i förhandlingsprotokollet.

Rättslig bedömning

30 M6 har åberopat tre grunder till stöd för sin talan om ogiltigförklaring. Som första grund har M6 gjort gällande att dess processuella rättigheter har åsidosatts. Den andra grunden avser att kommissionens uppgifter var otillräckliga. Som tredje grund har det gjorts gällande att motiveringsskyldigheten har åsidosatts. TF1 har åberopat två grunder till stöd för sin talan om ogiltigförklaring. Som första grund har TF1 gjort gällande att skyldigheten att inleda det formella granskningsförfarandet då det föreligger betydande svårigheter har åsidosatts. Den andra grunden avser åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

31 Tribunalen anser att M6:s första grund, vilken enligt kommissionen inte kan tas upp till prövning med hänsyn till artikel 44.1 c i tribunalens rättegångsregler, kan tas upp till sakprövning. M6:s första grund ska nämligen förstås mot bakgrund av den andra grund som denna sökande har åberopat, vilken – i huvudsak och i likhet med TF1:s första grund – syftar till att det angripna beslutet ska ogiltigförklaras, på grund av att det förelåg betydande svårigheter som krävde att det formella granskningsförfarandet skulle inledas.

32 Mot bakgrund av dessa omständigheter ska talan i förevarande mål prövas utifrån M6:s andra och tredje grunder, beaktade i förening, och TF1:s första grund.

M6:s första och andra grunder, beaktade i förening, och TF1:s första grund, vilka i huvudsak avser åsidosättande av skyldigheten att inleda det formella granskningsförfarandet då det föreligger betydande svårigheter

Parternas argument

33 Sökandena har, med stöd av Canal +, gjort gällande att det angripna beslutet innehåller vissa felaktigheter och otydligheter, vilka visar att kommissionen inte skaffade sig tillräckliga uppgifter och inte i tillräcklig mån undersökte de konkreta omständigheter, både i ekonomiskt och juridiskt hänseende, som var orsaken till France Télévisions minskade reklamintäkter. Följaktligen var kommissionen inte i stånd att konstatera att det förelåg betydande svårigheter som krävde att det formella granskningsförfarandet skulle inledas.

34 Till dessa felaktigheter och otydligheter hör, för det första, kommissionens bedömning att ”tillkännagivandet av den 8 januari 2008 och bekräftelsen på avskaffandet på sikt av reklam har haft en omedelbar inverkan på France Télévisions ekonomi” (punkt 9 i det angripna beslutet), trots att det var France Télévisions nya allmänna försäljningsvillkor – vars antagande utgjorde ett strategiskt misstag av programföretaget – som var orsaken till France Télévisions minskade reklamintäkter. Som en annan orsak till France Télévisions minskade reklamintäkter har TF1 angett de villkor på marknaden för försäljning av reklamtid i Frankrike som förelåg redan före presidentens tillkännagivande den 8 januari 2008 och som kommissionen kände till.

35 Med hänsyn till kommissionens felaktiga bedömning av orsaken till France Télévisions minskade reklamintäkter var kommissionen inte i stånd att konstatera att denna minskning i själva verket berodde på misskötsel i samband med ändringen av France Télévisions affärspolicy. Ett sådant konstaterande skulle ha kunnat föranleda kommissionen att dra slutsatsen att det omtvistade tillskottet i själva verket dolde ett driftstöd som syftade till att befria France Télévisions från kostnader som det normalt borde ha burit inom ramen för den löpande driften eller dess normala verksamhet, vilket endast kan tillåtas i undantagsfall.

36 För det andra kunde inte kommissionen rimligen hävda, utan att göra en exakt bedömning av de aktuella intäkterna och kostnaderna, att reklamintäktsunderskottet ”automatiskt” ökade nettokostnaden för public service-uppdraget (punkt 46 i det angripna beslutet). I det avseendet åberopas punkt 49 sista meningen i meddelandet om radio och TV.

37 För det tredje anser sökandena att kommissionens påstående i punkt 4 i det angripna beslutet enligt vilket ”tillskottet … således, genom att förbättra koncernens likviditet, [skulle] möjliggöra de investeringar som krävs för att den ska kunna fullgöra sina public service-uppdrag, vars korrekta genomförande har försvårats enligt de franska myndigheterna” är tvivelaktigt. Det kan nämligen ifrågasättas att enbart bortfallet, under det första halvåret år 2008, av 37 procent av de 28 procent av France Télévisions medel som härrör från reklam kan påverka detta företags ekonomiska situation så till den grad att det korrekta genomförandet av public service-uppdraget under år 2008 försvårades.

38 För det fjärde påstod kommissionen (punkt 9 i det angripna beslutet) att France Télévisions konkurrenter ”gradvis anpassa[de] sina affärserbjudanden för att vinna annonsörer genom att erbjuda reklamtid och fördelaktiga priser för år 2009, förutsatt att de erhöll en del av France Télévisions omsättning från och med år 2008”, detta trots

att sökandena inte på något sätt hade ändrat sina affärserbjudanden på de sålunda beskrivna villkoren.

39 För det femte gav kommissionen inte sig själv möjlighet att få kännedom om det anmälda tillskottets slutgiltiga ändamål. Kommissionen själv hävdade att den inte kände till den slutgiltiga användningen, eftersom den angav att ”de nya medel som ställs till [France Télévisions] förfogande normalt skulle tillföras koncernens likvida medel utan att formellt sett användas”. Att förfara på det sättet överensstämmer inte med ett normalt utövande av kommissionens kontrollbefogenheter. Kommissionen borde inte ha nöjt sig med den franska regeringens påståenden, utan den borde ha undersökt huruvida det beviljade stödet verkligen uppfyllde de krav som följer av proportionalitetsprincipen. Stöd till reklamkampanjer och marknadsundersökningar i syfte att marknadsföra företagets produkter utgör nämligen driftstöd.

40 Sammanfattningsvis hade kommissionen inte tillgång till alla relevanta uppgifter för att göra en korrekt bedömning av det anmälda tillskottet och den underlät att förvissa sig om att de uppgifter som hade lämnats om orsakerna till France Télévisions reklamförluster var tillförlitliga, vilket gjorde att kommissionen bortsåg från att det förelåg betydande bedömningssvårigheter som borde ha lett till att det formella granskningsförfarandet inleddes.

41 Det förhållandet att bedömningen av stödet och dess förenlighet med den gemensamma marknaden varade endast i tre veckor, vilket är ovanligt kort tid, och att kommissionen tog kontakt med de franska myndigheterna endast en gång gör slutligen att det kan befaras att kommissionen försökte utnyttja det preliminära granskningsförfarandets brist på öppenhet för att snabbt utesluta, eller bortse från, att det förelåg väsentliga svårigheter som borde ha motiverat att det formella granskningsförfarandet inleddes. Genom att underlåta att samråda med berörda parter har kommissionen åsidosatt den kontradiktoriska principen.

42 Vad beträffar kommissionens argument att den minskning av intäkterna och den ökning av kostnaderna för programutbudet som beräknades i det angripna beslutet inte har bestritts, har TF1 genmält att ett sådant bestridande inte hade kunnat prövas, eftersom det skulle ha avsett bedömningen av det anmälda stödets förenlighet med den gemensamma marknaden och därmed ha överskridit ramen för företagets talan, som endast avser skyddet av dess processuella rättigheter. Talan syftar inte främst till att ifrågasätta den bedömning som kommissionen gjorde i det angripna beslutet, utan till att visa att de uppgifter som var avgörande för bedömningen var felaktiga och godtogs utan några nyanser eller kontroller, vilket gör att kommissionens bedömning är otillräcklig och ofullständig.

43 Kommissionen har, med stöd av Republiken Frankrike och France Télévisions, bestritt sökandenas argument.

44 Vad först beträffar sökandenas argument att det angripna beslutet grundade sig på materiella felaktigheter och otillräckliga uppgifter, har kommissionen påpekat att ett sådant argument endast skulle kunna godtas om det angripna beslutet verkligen innehöll sådana felaktigheter eller grundade sig på sådana otillräckliga uppgifter, om kommissionen inte kunde bortse från dessa felaktigheter eller otillräckligheter och slutligen om dessa var avgörande för kommissionens bedömning av stödets förenlighet.

45 För det första, när det gäller påståendet att det angripna beslutet är felaktigt i materiellt hänseende vad beträffar orsaken till France Télévisions minskade reklamintäkter, är det inte orsaken eller orsakerna till dessa minskningar, utan deras omfattning samt ökningen av de ytterligare kostnaderna för programutbudet som är avgörande för att förklara det angripna beslutet.

46 Enligt kommissionen har sökandena emellertid varken ifrågasatt omfattningen av de minskade reklamintäkterna eller ökningen av de ytterligare kostnaderna för programutbudet som France Télévisions ådrog sig under år 2008 och det har inte gjorts gällande att kommissionen borde ha hyst tvivel i dessa avseenden.

47 De delar som sökandena har inriktat sin kritik på är i själva verket underordnade i kommissionens resonemang, vilket i punkt 45 i det angripna beslutet i huvudsak grundar sig på delslutsatsen i punkt 10 i nämnda beslut, vilken inte alls har ifrågasatts av sökandena. Dessa delar har dessutom tolkats isolerat av sökandena, trots att de nyanseras av andra avsnitt i det angripna beslutet.

48 Kommissionen påstod således inte att tillkännagivandet av den 8 januari 2008 i sig förklarade hela minskningen av reklamintäkterna och den uteslöt inte heller att denna minskning skulle kunna ha andra orsaker. Det kan för övrigt inte förnekas att detta tillkännagivande kunde förmå annonsörerna att vända sig till andra tjänsteleverantörer för att sända sin reklam. Kommissionen har, enbart i andra hand, tillagt att sökandenas argument inte visar att minskningen av reklamintäkterna huvudsakligen berodde på orsaker som saknade samband med detta tillkännagivande.

49 Slutligen har kommissionen gjort gällande att den – såsom hänvisningarna i det angripna beslutet till besluten av den 10 december 2003 och den 20 april 2005 visar och i motsats till vad TF1 har antytt – inte alls underlät att bedöma de uppgifter som hade lämnats till den utifrån deras sammanhang.

50 Sökandenas argument att det krävdes fullständig information om orsakerna till reklamförlusterna för att det inte skulle beviljas ett driftstöd avsett att dölja misskötseln

av France Télévisions reklamverksamhet, eller att en sådan misskötsel borde beivras genom att inte tillhandahålla offentliga medel som alternativ till de reklamintäkter som likväl krävs för att utföra public service-uppdraget, grundar sig på en feltolkning av det angripna beslutet och av meddelandet om radio och TV. Kommissionen har angett att artikel 86.2 EG faktiskt tillåter en kompensation för driftskostnader för public service-uppdraget och att det i meddelandet om radio och TV föreskrivs att kommissionen ska säkerställa att den statliga finansieringen står i proportion till dessa kostnader, genom att förhindra överkompensation, vilket kommissionen gjorde i detta fall. Enligt meddelandet om radio och TV är inte statliga stöd förbehållna välskötta företag. Även om behovet av finansiering av public service-uppdraget beror på misskötsel, kan behovet av finansiering föranleda beviljandet av statligt stöd, förutsatt att nettokostnaden för public service-uppdraget inte överkompenseras och att alla de andra villkor som uppställs i meddelandet om radio och TV är uppfyllda. Härav följer att kommissionen inte hade skäl att anse att de uppgifter som den hade tillgång till var otillräckliga för att bedöma stödets förenlighet.

51 Vad, för det andra, beträffar argumentet att kommissionen rimligen inte kunde hävda, utan att göra en exakt bedömning av de aktuella intäkterna och kostnaderna, att reklamintäktsunderskottet ”automatiskt” och proportionellt skulle öka nettokostnaden för public service-uppdraget (punkt 46 i det angripna beslutet), har kommissionen gjort gällande att förändringen av nettovinsten från France Télévisions kommersiella verksamheter på kort sikt var direkt avhängig förändringen av dess reklamintäkter. Det fanns inte några uppgifter som tydde på att kostnaderna för dess kommersiella verksamheter kunde variera avsevärt fram till år 2008, som bedömningen i det angripna beslutet avsåg. Följaktligen var det riktigt att minskningen av de kommersiella intäkterna kunde i motsvarande grad minska nettovinsten från kommersiell verksamhet och ”automatiskt” öka nettokostnaden för public service-verksamhet. Kommissionen identifierade således dessa kostnader inom ramen för en framåtblickande bedömning, utan att det påverkar en bedömning i efterhand, vilket bekräftades av punkt 49 i det angripna beslutet.

52 Vad, för det tredje, beträffar det påstått felaktiga konstaterandet att tillskottet var nödvändigt för att möjliggöra för France Télévisions att göra de investeringar som krävdes för att det skulle kunna fullgöra sitt public service-uppdrag, vars korrekta genomförande enligt de franska myndigheterna hade försvårats, har kommissionen påpekat att det varken har ifrågasatts att den beräknade minskningen av France Télévisions reklamintäkter under år 2008 uppgick till cirka 5 procent av dess omsättning eller att France Télévisions varit tvunget att bära högre kostnader för programutbudet på grund av avskaffandet av reklam.

53 Minskningen av intäkterna och de nya kostnaderna för programutbudet bidrog emellertid ”automatiskt” till en ökning av nettokostnaderna för public service-uppdraget med ett belopp på mer än 300 miljoner euro, vilket således kraftigt skulle komma att överstiga det anmälda tillskottet, om den trend som noterades under årets sex första månader fortsatte.

54 Det var uppenbart att en sådan situation var problematisk, eftersom –med hänsyn till Republiken Frankrikes åtaganden att förhindra att tillskotten av offentliga medel medför någon slags överkompensation för nettokostnaderna för public service-uppdraget – allt tydde på att France Télévisions inte skulle kunna hantera denna ökning av dess nettokostnader för public service-uppdraget, genom att använda endast de medel som staten hade beviljat företaget och utan det anmälda tillskottet. Under dessa omständigheter kan inte TF1 helt grundlöst hävda att en sådan situation inte kunde påverka France Télévisions ekonomiska situation så till den grad att det korrekta genomförandet av public service-uppdraget försvårades från och med år 2008.

55 Vad, för det fjärde, beträffar det påstått felaktiga konstaterandet att France Télévisions konkurrenter gradvis skulle anpassa sina affärserbjudanden för att vinna annonsörer genom att erbjuda fördelaktiga villkor för år 2009, förutsatt att de fick en del av France Télévisions omsättning från och med år 2008, har kommissionen uppgett

att den informerades om detta beteende av ombuden för ett konkurrerande bolag vid ett möte som hölls före anmälan av det aktuella planerade stödet, nämligen den 29 maj 2008.

56 Detta beteende, vilket utgör ”sunt förnuft” och i förhållande till vilket kommissionen i vilket fall som helst förhöll sig försiktig, påverkade under alla omständigheter resonemanget endast som en underordnad och överflödig del av motiveringen. De konstateranden som avser omfattningen av de minskade reklamintäkterna förblir giltiga, även för det fall det inte till fullo har styrkts att France Télévisions konkurrenter anpassade sina erbjudanden för att vinna France Télévisions marknadsandelar. Kommissionen har gjort gällande att det därför inte var nödvändigt att låta denna information omfattas av den kontradiktoriska principen och att M6:s argument i det avseendet inte kan medföra att det angripna beslutet ska ogiltigförklaras, eftersom det inte avser en väsentlig del av kommissionens resonemang.

57 Vad, för det femte, beträffar argumentet att uppgifterna om det anmälda kapitaltillskottets ändamål var otillräckliga, vilket påstås medföra en risk för att driftstöd till verksamhet som inte omfattas av public service-uppdraget tillåts, har kommissionen gjort gällande att kapitaltillskottet (150 miljoner euro) redan från början var mycket lägre än den beräknade minskningen av reklamintäkterna och ökningen av kostnaderna för programutbudet för år 2008 (300 miljoner euro). Dessutom hade Republiken Frankrike, i enlighet med sina åtaganden, antagit bestämmelser i syfte att förhindra att tillskotten av offentliga medel skulle komma att medföra någon slags överkompensation för nettokostnaderna för public service-uppdraget. Det granskade stödet utgjorde slutligen inte ett stöd till reklamkampanjer och marknadsundersökningar, utan ett stöd avsett att kompensera nettokostnaderna för public service-uppdraget.

58 Vad därefter beträffar sökandenas argument om det preliminära granskningsförfarandets varaktighet och omständigheterna kring detta förfarande, har kommissionen påpekat att den korta varaktigheten av ett sådant förfarande inte i sig kan utgöra en

indikation på att det föreligger betydande svårigheter, utan snarare ett tecken på att förfarandet, vilket till sin art är kortvarigt, förlöper normalt. Artikel 4.5 i förordning nr 659/1999 innebär inte på något sätt ett förbud för kommissionen att fatta ett avgörande på mindre än två månader.

59 För övrigt har kommissionen påpekat att den informerades om de planerade åtgärderna långt före anmälan av dessa den 11 juni 2008, eftersom den franska regeringens planer kommenterades i pressen under det första halvåret år 2008 och informella kontakter knöts mellan de franska myndigheterna och kommissionen under maj månad år 2008. Kommissionen kände således väl till sammanhanget kring finansieringen av France Télévisions, med hänsyn till sina tidigare beslut rörande finansieringen av detta offentliga programföretag. Granskningen av åtgärden varade i praktiken i mer än sju veckor, varav fem av dessa efter anmälan, vilket inte på något sätt är ovanligt. Slutligen var den planerade åtgärden ganska enkel och bedömningen av denna kan inte betecknas som komplicerad.

Tribunalens bedömning

60 Enligt fast rättspraxis är det nödvändigt att inleda det formella granskningsförfarandet i artikel 88.2 EG då kommissionen har betydande svårigheter att bedöma om ett stöd är förenligt med den gemensamma marknaden. Kommissionen kan begränsa sig till den inledande fasen enligt artikel 88.3 EG när den fattar ett beslut till förmån för en stödåtgärd endast i de fall då kommissionen efter en första granskning är övertygad om att denna är förenlig med fördraget. Om denna första granskning däremot leder till att kommissionen intar motsatt ståndpunkt eller inte kan avgöra huruvida stödet är förenligt med den gemensamma marknaden, är kommissionen skyldig att införskaffa alla nödvändiga yttranden och att i detta syfte inleda förfarandet enligt artikel 88.2 EG (domstolens dom av den 20 mars 1984 i mål 84/82, Tyskland mot

kommissionen, REG 1984, s. 1451, punkt 13, svensk specialutgåva, volym 7, s. 565, av den 19 maj 1993 i mål C-198/91, Cook mot kommissionen, REG 1993, s. I-2487, punkt 29, svensk specialutgåva, volym 14, s. I-201, av den 15 juni 1993 i mål C-225/91, Matra mot kommissionen, REG 1993, s. I-3203, punkt 33, svensk specialutgåva, volym 14, s. I-213, och av den 2 april 2009 i mål C-431/07 P, Bouygues och Bouygues Télécom mot kommissionen, REG 2009, s. I-2665, punkt 61; se även förstainstansrättens dom av den 18 september 1995 i mål T-49/93, SIDE mot kommissionen, REG 1995, s. II-2501, punkt 58).

61 Begreppet betydande svårigheter är ett objektivt begrepp. För att avgöra om det föreligger sådana svårigheter ska tribunalen på ett objektivt sätt undersöka såväl de omständigheter som låg till grund för antagandet av den angripna rättsakten som dess innehåll genom att jämföra skälen i beslutet med de upplysningar som kommissionen förfogade över då den avgjorde frågan huruvida det omtvistade stödet var förenligt med den gemensamma marknaden (domarna i de ovan i punkt 60 nämnda målen Bouygues och Bouygues Télécom mot kommissionen, punkt 63, och SIDE mot kommissionen, punkt 60). Härav följer att det ligger i sakens natur att tribunalens lagenlighetskontroll av om det förelåg betydande svårigheter går längre än en kontroll av om det gjorts en uppenbart oriktig bedömning (förstainstansrättens dom av den 15 mars 2001 i mål T-73/98, Prayon-Rupel mot kommissionen, REG 2001, s. II-867, punkt 47; se, för ett liknande resonemang, domarna i de ovan i punkt 60 nämnda målen Cook mot kommissionen, punkterna 31–38, och Matra mot kommissionen, punkterna 34–39, förstainstansrättens dom i det ovan i punkt 60 nämnda målet SIDE mot kommissionen, punkterna 60–75, och dom av den 15 september 1998 i mål T-11/95, BP Chemicals mot kommissionen, REG 1998, s. II-3235, punkterna 164–200).

62 Om en statlig åtgärd för finansiering av en offentlig tjänst utgör statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG kan denna åtgärd ändå förklaras vara förenlig med den gemensamma marknaden om den uppfyller villkoren för att tillämpa undantaget i artikel 86.2 EG.

63 I punkt 57 i meddelandet om radio och TV angav kommissionen, angående proportionalitetstestet vid statlig finansiering av vad som behövs för public service-uppdraget, att ”[f]ör att det statliga stödet skall godkännas enligt detta test krävs ... [det] att det inte överstiger nettokostnaderna för uppdraget att verka i allmänhetens tjänst, med beaktande av andra direkta eller indirekta intäkter som härrör från uppdraget”. Kommissionen tillade att ”[d]en nettofördel som verksamheter som inte omfattas av uppdraget får från den verksamhet som omfattas av uppdraget … därför [kommer] att beaktas vid bedömningen av stödets proportionalitet”.

64 I förevarande fall konstaterade kommissionen att tillskottet på 150 miljoner euro som anmäldes av Republiken Frankrike inte kunde ”överstiga de förändringar i nettokostnaden för public service-uppdraget som uppkommer till följd av förändringarna av reklamintäkterna under år 2008 och behovet av ett utökat programutbud” (punkt 47 i det angripna beslutet).

65 Tribunalen konstaterar att kommissionen gjorde en riktig bedömning när den ansåg sig kunna göra ett sådant konstaterande och därav dra slutsatsen att det inte förelåg några betydande svårigheter att avgöra huruvida den aktuella åtgärden var förenlig med den gemensamma marknaden enligt artikel 86.2 EG , en åtgärd som kunde motivera att det formella granskningsförfarandet i artikel 88.2 EG inleddes.

66 Det ska nämligen påpekas att det kapitaltillskott som utgör den omtvistade åtgärden till sitt belopp kraftigt understiger det beräknade totalbeloppet för de ytterligare nettokostnader som följer av de sifferuppgifter som angavs i punkt 46 i det angripna beslutet och som maskerades i den offentliga versionen av beslutet.

67 Tribunalen konstaterar att sökandena i sina ansökningar inte framförde något bestridande i syfte att ifrågasätta beräkningen av dessa ytterligare nettokostnader och att de inte begärde att kommissionen skulle förete en konfidentiell version av det angripna beslutet i syfte att framföra ett sådant bestridande.

68 Sökandena bestred inte ens det faktum – vilket för övrigt framgick av det angripna beslutet i dess publicerade lydelse – att det beräknade beloppet för reklamförlusterna för år 2008 och för behoven av ett utökat programutbud översteg åtminstone 150 miljoner euro.

69 I sitt svaromål uppgav kommissionen, vilken uttryckligen påpekade avsaknaden av bestridande från sökandenas sida, att enligt beräkningarna uppgick förändringarna av reklamintäkterna och behoven av ett programutbud, som följer av de sifferuppgifter som angavs i punkt 46 i det angripna beslutet och som maskerades i den offentliga versionen av beslutet, till mer än 300 miljoner euro.

70 I sina repliker ifrågasatte sökandena inte på något sätt detta belopp på 300 miljoner euro.

71 Tvärtom medgav TF1 uttryckligen denna avsaknad av bestridande genom att göra gällande att ett sådant bestridande inte hade kunnat prövas inom ramen för en talan som, såsom i förevarande fall, endast avser skyddet av processuella rättigheter, eftersom det skulle ha ifrågasatt stödets förenlighet (se ovan punkt 42).

72 Tribunalen konstaterar dock att föremålet för förevarande talan, i motsats till vad TF1 har hävdat, inte på något sätt skulle ha hindrat företaget, om det så hade önskat, från att bestrida de ytterligare nettokostnader som kommissionen beräknade för år 2008.

Det följer nämligen av rättspraxis att det förhållandet att tribunalen, då det föreligger en betydande svårighet och med hänsyn till kommissionens exklusiva behörighet att bedöma huruvida statligt stöd är förenligt med den gemensamma marknaden, inte får ersätta kommissionens bedömning med sin egen inte alls utgör hinder för de berörda parternas rätt att, till stöd för en talan om ogiltigförklaring i syfte att skydda deras processuella rättigheter, anföra argument som bestrider stödets förenlighet, varvid dessa argument ska bedömas av tribunalen med hänsyn till förekomsten av en betydande svårighet (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 13 januari 2004 i mål T-158/99, Thermenhotel Stoiser Franz m.fl. mot kommissionen, REG 2004, s. II-1, punkt 91, av den 4 juli 2007 i mål T-475/04, Bouygues och Bouygues Télécom mot kommissionen, REG 2007, s. II-2097, punkt 93, av den 20 september 2007 i mål T-375/03, Fachvereinigung Mineralfaserindustrie mot kommissionen, ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 67, och av den 12 februari 2008 i mål T-289/03, BUPA m.fl. mot kommissionen, REG 2008, s. II-81, punkt 333).

73 I motsats till vad TF1 har hävdat skulle således företaget, om det så hade önskat, ha haft rätt att bestrida de ökade nettokostnaderna för public service-uppdraget som kommissionen beräknade i det angripna beslutet och som den uttryckligen angav i svaromålet.

74 M6 reagerade för sin del inte ens, i repliken, på kommissionens konstaterande, i svaromålet, att företaget inte hade bestritt de ökade nettokostnaderna för public service-uppdraget, som kommissionen beräknade i det angripna beslutet.

75 Det var först vid förhandlingen som M6 hävdade att anledningen till att företaget i sin talan inte bestred kommissionens beräkning var att det helt enkelt inte hade haft kännedom om de aktuella beloppen, vilka det fick reda på först under förhandlingen. Eftersom det angripna beslutet offentliggjordes utan någon uppgift om dessa belopp,

hade det med andra ord varit omöjligt för M6 att framföra ett bestridande eller ens hävda att kommissionen borde ha hyst allvarliga tvivel i det avseendet.

76 Tribunalen anser dock att detta argument under alla omständigheter inte kan godtas, inte ens bortsett från det faktum att det anfördes för sent och därför inte kan läggas till grund för prövningen enligt artikel 48.2 i rättegångsreglerna.

77 Om M6, såsom det har hävdat, hade haft för avsikt att grunda sin talan om ogiltigförklaring på ett bestridande av de ytterligare nettokostnader som kommissionen beräknade i det angripna beslutet, hade det nämligen inte funnits något som skulle ha hindrat M6 från att framföra ett sådant bestridande i sin ansökan och samtidigt – för det fall kommissionen ännu inte hade delgett företaget en konfidentiell version av det angripna beslutet – framställa en begäran om en åtgärd för processledning eller bevisupptagning i syfte att kommissionen skulle förete en sådan konfidentiell version. Vidare fanns det inte något som skulle ha hindrat M6 från att åtminstone hävda att minskningen av reklamintäkterna och ökningen av kostnaderna för programutbudet uppgick till ett lägre belopp än det anmälda tillskottets belopp på 150 miljoner euro, eller att det i vart fall borde föreligga allvarliga tvivel i det avseendet.

78 M6 framförde dock inte, lika litet som TF1, något sådant bestridande i sina inlagor och framställde inte heller någon sådan begäran.

79 M6 saknade således fog för att, då det ställdes inför det faktum att det inte hade bestritt beräkningen av ökningen av nettokostnaderna för public service-uppdraget, vid förhandlingen försöka förklara avsaknaden av bestridande med omständigheter som inte på något sätt motiverar denna avsaknad och som företaget – om det så hade önskat – mycket väl hade kunnat åtgärda.

80 Av det ovan anförda framgår att varken TF1 eller M6 i sin talan har bestritt det beräknade beloppet för de ytterligare nettokostnaderna för public service-uppdraget år 2008, trots att det inte förelåg någon rättslig eller faktisk omständighet som hindrade dessa parter från att göra det om de så önskade.

81 Utöver konstaterandena ovan, vilka är tillräckliga, är tribunalen tvungen att påpeka att sökandena, redan innan de väckte talan, hade tillgång till uppgifter som visade omfattningen av France Télévisions minskade reklamintäkter år 2008. Detta förhållande kan räcka för att förklara varför sökandena inte försökte bestrida ökningen av nettokostnaderna för public service-uppdraget som kommissionen beräknade i det angripna beslutet, utan i stället inriktade sin kritik på andra delar av beslutet.

82 Redan vid tidpunkten för omständigheterna var det allmänt känt att France Télévisions reklamintäkter hade minskat mycket kraftigt under år 2008. I de tidningsartiklar som publicerades vid denna tidpunkt och som har ingetts av M6 och TF1 som bilagor till deras ansökningar framhölls en mycket betydande minskning av France Télévisions reklamintäkter.

83 Utöver dessa uppgifter från pressen hade vidare M6 och TF1, då de väckte talan i december 2008, tillgång till andra uppgifter som underströk omfattningen av de minskade reklamintäkterna.

84 Det framgick således av en rapport som år 2008 upprättades av en konsultbyrå, på begäran av en sammanslutning av privata TV-kanaler som hade bildats av M6, Canal + och TF1, och som ingavs av TF1 som bilaga till ansökan, att reklaminvesteringarna på France Télévisions hade minskat med 37 procent under hela det första halvåret år 2008.

85 M6 och TF1, liksom Canal +, har för övrigt i sina inlagor åberopat denna procentandel på 37 procent, vilken anges i den rapport som nämnts i föregående punkt, vad gäller minskningen av France Télévisions reklamintäkter under det första halvåret år 2008.

86 I samma rapport anges dessutom att de årliga reklamintäkterna för France 2, France 3 och France 5 – med undantag av regionala reklamavbrott – som uppgick till 638 miljoner euro år 2007, skulle komma att minska till 510 miljoner euro år 2008, det vill säga en minskning med 20 procent under året (128 miljoner euro).

87 Oavsett hur det förhåller sig med dessa överväganden om de uppgifter som sökandena hade tillgång till när de väckte talan, kvarstår likväl det faktum, såsom slutgiltigt påpekades i punkt 80 ovan, att ökningen av kostnaderna för public service-uppdraget för år 2008 (300 miljoner euro) inte utan giltigt skäl har bestritts särskilt av sökandena.

88 Vidare har sökandena felaktigt gjort gällande (se ovan punkt 36), inom ramen för sitt resonemang i syfte att visa att de uppgifter som kommissionen hade tillgång till och den bedömning som kommissionen gjorde var otillräckliga, att kommissionen inte utan att göra en exakt bedömning av de aktuella intäkterna och kostnaderna kunde hävda, i punkt 46 i det angripna beslutet, att reklamintäktsunderskottet ”automatiskt” skulle komma att öka nettokostnaden för public service-uppdraget. Till stöd för denna anmärkning har de åberopat punkt 49 sista meningen i meddelandet om radio och TV.

89 I punkt 49 sista meningen i meddelandet om radio och TV anges att ”[e]ndast på grundval av [en] ordentlig kostnads- och intäktsfördelning kan det avgöras om den offentliga finansieringen faktiskt är begränsad till nettokostnaderna för uppdraget att verka i allmänhetens tjänst och därmed godtagbar enligt artikel 86.2 [EG]”. I denna

mening framhålls det att det är nödvändigt att se till, vid fastställandet av nettokostnaderna för public service-uppdraget, att kostnader som inte är hänförliga till detta uppdrag inte medräknas som kostnader för public service-uppdraget och att inte underlåta att minska bruttokostnaderna för public service-uppdraget med de intäkter som detta uppdrag direkt eller indirekt genererar.

90 Då kommissionen, i punkt 46 i det angripna beslutet, slog fast att ”minskningen av reklamintäkterna med ... euro kan komma att i motsvarande grad minska nettovinsten från kommersiell verksamhet”, uttryckte den, kortfattat men klart, ståndpunkten att den beräknade minskningen av reklamintäkterna under år 2008 inte skulle åtföljas av någon minskning av de därtill hörande kommersiella kostnaderna i en omfattning som skulle kunna förhindra fastställandet av ett proportionellt samband mellan minskningen av dessa intäkter och minskningen av nettovinsten från kommersiell verksamhet och följaktligen mellan minskningen av intäkterna och ökningen av nettokostnaderna för public service-uppdraget.

91 I motsats till vad sökandenas anmärkning antyder, genom hänvisningen till punkt 49 i meddelandet om radio och TV, betecknade således inte kommissionen de kostnader som uppkommit för att erhålla reklamintäkterna som kostnader för public service-uppdraget och den ansåg inte heller att intäkterna från France Télévisions försäljning av reklamtid hade samband med public service-uppdraget.

92 I punkt 46 i det angripna beslutet angav visserligen inte kommissionen vilka uppgifter som låg till grund för dess ståndpunkt, men dessa uppgifter anges på andra ställen i det angripna beslutet och av dessa framgår att kommissionen hade fog för att anse att det rimligen inte gick att förutse en betydande minskning av de kommersiella kostnaderna under år 2008.

93 Efter att ha påpekat att ”koncernen [France Télévisions] har haft ett positivt nettoresultat varje år under åren 2003–2007” (punkt 8 i det angripna beslutet), konstaterade kommissionen att det skett en kraftig minskning av nettointäkterna från kommersiell verksamhet sedan början av år 2008. Kommissionen konstaterade således att minskningen av reklamintäkterna ”har försämrat likviditeten, vilken strukturellt sett har blivit negativ år 2008” (punkt 10 i det angripna beslutet). Kommissionen påpekade att om denna minskning ”skulle fortsätta under hela år 2008, anser France Télévisions, i likhet med de franska myndigheterna, att det skulle uppnå ... ett negativt nettoresultat ... år 2008” (punkt 10 i det angripna beslutet). Vidare konstaterade kommissionen att det anmälda tillskottet syftade till att täcka en minskning av reklamintäkterna som var ”plötslig och oförutsedd, vilket framgår av France Télévisions preliminära budget för år 2008, vilken baserades på antaganden som inte alls tog hänsyn till en sådan minskning” (punkt 21 i det angripna beslutet).

94 Det framgår av dessa konstateranden av kommissionen, vilka gjordes i juli 2008 på grundval av de uppgifter som fanns tillgängliga det datumet, att den minskning av reklamintäkterna som France Télévisions hade drabbats av sedan början av året inte åtföljdes av någon betydande minskning av de kommersiella kostnader som har samband med France Télévisions reklamverksamhet och att det inte på allvar gick att förutse att betydande besparingar av kostnaderna för försäljning av reklamtid skulle kunna uppstå under det andra halvåret år 2008.

95 Med andra ord framgår det tillräckligt klart av uppgifterna i det angripna beslutet att kommissionen gjorde en riktig bedömning när den, med avseende på år 2008, vilket var det enda år som det anmälda tillskottet avsåg, slog fast att det rimligen inte gick att förutse några betydande besparingar av de kommersiella kostnaderna som skulle kunna förhindra slutsatsen att det förelåg ett proportionellt samband mellan minskningen av de kommersiella intäkterna och minskningen av nettovinsten.

96 Argumentet att kommissionen inte kunde hävda, vilket den gjorde i det angripna beslutet, att reklamintäktsunderskottet för år 2008 ”automatiskt” ökade nettokostnaden för public service-uppdraget kan följaktligen inte godtas.

97 Tribunalen vill för övrigt påpeka att varken M6, TF1 eller Canal +, företag som emellertid – i egenskap av kommersiella programföretag – väl känner till mekanismerna och systemen för försäljning av reklamtid i TV, har hävdat att en betydande minskning av France Télévisions kommersiella kostnader under år 2008, vilken skulle utgöra hinder för att fastställa ett sådant proportionellt samband mellan minskningen av de kommersiella intäkterna och minskningen av den kommersiella nettovinsten, konkret gick att förutse.

98 Sammanfattningsvis har inte bara den ökning av nettokostnaderna för public service-uppdraget för år 2008 (300 miljoner euro) som beräknades av kommissionen i det angripna beslutet inte bestritts (se ovan punkterna 67–87), utan detta belopp har inte heller på allvar ifrågasatts i samband med prövningen av sökandenas anmärkning avseende det av kommissionen fastslagna proportionalitetsförhållandet mellan minskningen av France Télévisions kommersiella intäkter och minskningen av den kommersiella nettovinsten (se ovan punkterna 88–97).

99 Med beaktande av samtliga överväganden ovan, vilka avser att det beräknade beloppet på 300 miljoner euro i ökade nettokostnader för public service-uppdraget inte har bestritts eller ifrågasatts, anser tribunalen att kommissionen inte kunde hysa några tvivel med avseende på proportionalitetstestet, med hänsyn till det anmälda tillskottets belopp (150 miljoner euro).

100 Denna slutsats påverkas inte av de övriga argument som sökandena har anfört.

101 När det gäller TF1:s påstående (se ovan punkt 37) att det kan ifrågasättas att enbart bortfallet, under det första halvåret år 2008, av 37 procent av de 28 procent av France Télévisions medel som härrör från reklam kunde påverka detta företags ekonomiska situation så till den grad att det korrekta genomförandet av public service-uppdraget under år 2008 försvårades, ska det påpekas att detta påstående, förutom att det saknas stöd för detta, bortser från det förhållande som angetts ovan i punkt 99 och som avser skillnaden mellan det beräknade och obestridda beloppet för ökningen av nettokostnaderna för public service-uppdraget för år 2008, å ena sidan, och det anmälda tillskottets belopp, å andra sidan.

102 Sökandena har hävdat (se ovan punkterna 34 och 38) att det angripna beslutet innehöll felaktigheter, för det första, eftersom minskningen av reklamintäkterna under det första halvåret år 2008 inte hade orsakats av tillkännagivandet av den 8 januari 2008, utan snarare av villkoren på reklammarknaden eller av en felaktig affärsstrategi av France Télévisions och, för det andra, eftersom det inte hade visat sig att France Télévisions konkurrenter hade anpassat sin affärspolicy på det sätt som kommissionen beskrev. Även om dessa påståenden antas vara styrkta, påverkar de inte det faktum att det skedde en minskning av reklamintäkterna under det första halvåret år 2008, och de påverkar inte heller den rimligen tänkbara möjligheten att denna trend skulle fortsätta under det andra halvåret år 2008 och att det förelåg behov av ett utökat programutbud. Dessa påståenden motsäger följaktligen inte på något sätt den ökning av nettokostnaderna för public service-uppdraget under år 2008 som kommissionen beräknade i det angripna beslutet och som inte heller har bestritts av sökandena.

103 Tribunalen kan inte godta sökandenas argument (se ovan punkt 35) att kommissionen, på grund av att den inte hade slagit fast att minskningen av reklamintäkterna huvudsakligen var en följd av ett påstått misstag av France Télévisions vid fastställandet av dess affärspolicy för år 2008, inte var i stånd att konstatera att det förelåg

en betydande svårighet som berodde på att det ekonomiska tillskottet i själva verket dolde ett driftstöd som syftade till att befria France Télévisions från kostnader som det normalt borde ha burit inom ramen för den löpande driften eller dess normala verksamhet, ett stöd som endast kan tillåtas i undantagsfall.

104 France Télévisions verksamhet att sälja reklamtid utgör nämligen en kommersiell verksamhet som, även om den stöder sig på det public service-programutbud som France Télévisions sänder inom ramen för sitt public service-uppdrag, inte på något sätt utgör public service-verksamhet. I meddelandet om radio och TV påpekas i det avseendet att ”radio- och TV-programföretag som verkar i allmänhetens tjänst kan utföra kommersiella verksamheter för att få intäkter, t.ex. försäljning av reklamtid, men att sådana verksamheter normalt inte kan betraktas som en del av uppdraget att tillhandahålla tjänster av allmänt intresse” (punkt 36 sista meningen i meddelandet om radio och TV).

105 Det offentliga programföretagets utövande av denna kommersiella verksamhet är följden av ett val som den berörda medlemsstaten har gjort med stöd av den behörighet som den har tillerkänts i det avseendet genom Amsterdamprotokollet, nämligen att använda sig av försäljning av reklamtid på de statliga TV-kanalerna för att minska statens kostnad för finansiering av TV i allmänhetens tjänst.

106 Det ekonomiska tillskott som anmäldes av Republiken Frankrike och som godkändes av kommissionen är dock inte alls avsett att finansiera denna kommersiella verksamhet som avser försäljning av reklamtid. I motsats till vad M6 har hävdat utgör således detta stöd inte ett driftstöd till denna verksamhet. Det har inte till syfte att finansiera reklamkampanjer riktade till potentiella annonsörer, marknadsundersökningar rörande France Télévisions affärspolicy eller några andra utgifter som hör till France Télévisions kommersiella verksamhet.

107 Tvärtom är detta stöd uttryckligen och uteslutande avsett att täcka kostnaderna för det public service-uppdrag som detta offentliga programföretag har åtagit sig. Dessa kostnader, vilka uppgår till ett belopp som kommissionen har beräknat – och som inte har bestritts – till 300 miljoner euro, består, för det första, av den andel av France Télévisions kostnader för public service-uppdraget för år 2008 som inte är finansierade på grund av de minskade reklamintäkterna under detta år och, för det andra, av de kostnader för ett utökat programutbud som uppkom år 2008 genom det nära förestående avskaffandet av TV-reklam på France Télévisions.

108 Det förhållandet att en del av dessa kostnader, som alltjämt skulle bekostas av staten år 2008, beror på minskade reklamintäkter påverkar inte det faktum att det utan tvekan är fråga om kostnader för public service-uppdraget, vilka har uppkommit med anledning av vad som behövs för detta uppdrag. Med hänsyn till kostnadernas art är den berörda medlemsstaten inte förhindrad att säkerställa finansieringen av dessa. I annat fall skulle den fråntas den behörighet som medlemsstaterna, genom artikel 16 EG och Amsterdamprotokollet, har tillerkänts vid definitionen och finansieringen av radio och TV i allmänhetens tjänst.

109 Sökandenas ståndpunkt, enligt vilken en påstått lägre ekonomisk effektivitet från programföretagets sida vid utövandet av kommersiell verksamhet vad avser försäljning av reklamtid bör beivras genom en otillräcklig täckning – som således är oförenlig med utförandet av ”det uppdrag att verka i allmänhetens tjänst som har tilldelats de[t], utformats och organiserats av varje medlemsstat” (se Amsterdamprotokollet) – av nettokostnaderna för public service-uppdraget, står i direkt strid med bestämmelserna i fördraget och särskilt med bestämmelserna i Amsterdamprotokollet.

110 Situationen skulle ha varit en helt annan om sökandena hade styrkt att det förelåg allvarligt tvivel om det anmälda kapitaltillskottets faktiska ändamål, och särskilt om det hade funnits anledning att befara att detta tillskott skulle missbrukas i syfte att subventionera France Télévisions kommersiella verksamhet.

111 I ett sådant fall skulle det nämligen, såsom har påpekats i meddelandet om radio och TV, ha funnits en risk för att ”ett sådant beteende [är] ett tecken på en överkompensation för skyldigheterna som omfattas av uppdraget att verka i allmänhetens tjänst och skulle under alla omständigheter ’påverka handelsvillkoren och konkurrensen inom gemenskapen i en omfattning som kan strida mot det gemensamma intresse[t]’, och därmed bryta mot [Amsterdam]protokollet” (punkt 58 *in fine* i meddelandet om radio och TV).

112 Det skulle då inte ha varit möjligt för kommissionen att, såsom i förevarande fall, fatta ett beslut om att inte göra invändningar enligt artikel 4.3 i förordning nr 659/1999, utan kommissionen skulle ha varit tvungen att inleda det formella granskningsförfarandet.

113 Det har emellertid inte styrkts att kommissionen borde ha hyst sådana tvivel. På sin höjd har det gjorts gällande att kommissionen inte gav sig själv möjlighet att få kännedom om det anmälda tillskottets slutgiltiga ändamål (se ovan punkt 39), vilket påstås återspeglas i kommissionens angivelse att det anmälda tillskottet skulle ”tillföras koncernens likvida medel utan att formellt sett användas” (punkt 11 i det angripna beslutet).

114 Det ska dock påpekas att det klart framgår av det angripna beslutet att oavsett de konkreta formerna för hur det anmälda kapitaltillskottet fördelas i France Télévisions räkenskaper har detta tillskott, vilket skett i form av en ökning av France Télévisions kapital, anmälts av Republiken Frankrike och får användas av detta offentliga programföretag endast för public service-uppdraget.

115 Kommissionen erinrade således uttryckligen om de åtaganden som Republiken Frankrike hade gjort i samband med det förfarande som utmynnade i antagandet av beslutet av den 20 april 2005 och som återges i franska lagar och författningar för att förhindra all överkompensation för nettokostnaderna för public service-uppdraget (punkt 48 i det angripna beslutet). Kommissionen konstaterade att de franska myndigheterna hade bekräftat att dessa bestämmelser skulle vara tillämpliga i detta fall och att de åtagit sig att tillämpa dessa för att det ekonomiska tillskottet skulle användas till kostnader som följer av France Télévisions skyldigheter att tillhandahålla public service-TV (punkt 49 i det angripna beslutet).

116 Slutligen beslutade kommissionen uttryckligen att Republiken Frankrike skulle rapportera till den om det anmälda kapitaltillskottets faktiska användning för att finansiera France Télévisions skyldigheter att tillhandahålla public service-TV inom tre månader efter bokslutet för räkenskapsåret 2008 (punkt 49 och redogörelsen i andra stycket under rubriken ”5. Beslut” i det angripna beslutet).

117 Under dessa omständigheter, och med hänsyn till de försiktighetsåtgärder som kommissionen således vidtog både vad gäller den konkreta användningen av det ekonomiska tillskottet och kontrollen i efterhand av denna användning, hade kommissionen inte någon anledning, vid antagandet av det angripna beslutet, att befara att tillskottet – vilket för övrigt kraftigt understeg de beräknade ytterligare nettokostnader som skulle kompenseras – skulle användas för andra ändamål än att finansiera TV i allmänhetens tjänst.

118 Sammanfattningsvis saknar sökandena fog för att motsätta sig det aktuella ekonomiska tillskottet, med motiveringen att France Télévisions uppvisade ekonomisk ineffektivitet vid utövandet av en kommersiell verksamhet som inte omfattas av public service-uppdraget, då det inte fanns någon anledning att befara en korssubventionering av den kommersiella verksamheten genom detta tillskott.

119 På grundval av det som anförts ovan kan inte heller M6:s hänvisning till förstainstansrättens dom av den 16 mars 2004 i mål T-157/01, Danske Busvognmænd mot kommissionen (REG 2004, s. II-917) (nedan kallad domen i målet Danske), godtas. Domen i det målet rörde, bland andra åtgärder, ett stöd i form av ett tillskott som hade beviljats ett transportföretag som innehade avtal om trafiktjänster på grund av allmän trafikplikt, i den mening som avses i artiklarna 1.4 och 14 i rådets förordning (EEG) nr 1191/69 av den 26 juni 1969 om medlemsstaternas åtgärder i fråga om allmän trafikplikt på järnväg, väg och inre vattenvägar (EGT L 156, s. 1; svensk specialutgåva, område 7, volym 1, s. 64), i dess ändrade lydelse.

120 I förevarande fall syftade nämligen det ekonomiska tillskottet på 150 miljoner euro som anmäldes av Republiken Frankrike särskilt och uteslutande till att kompensera kostnaderna för public service-uppdraget (vilka för övrigt uppgick till ett belopp som kraftigt översteg detta tillskott), medan det omtvistade stödet i det ovannämnda målet Danske tillkom utöver den avtalsenliga ersättning som det aktuella företaget frivilligt hade godtagit för att fullgöra de avtal om trafiktjänster på grund av allmän trafikplikt som det hade tilldelats av de danska upphandlande myndigheterna (domen i det ovan i punkt 119 nämnda målet Danske, punkt 88). Med andra ord medförde det stöd som var i fråga i det ovannämnda målet Danske en överkompensation, inom ramen för det avtalssystem som inrättats genom förordning nr 1191/69, i dess ändrade lydelse.

121 Vidare hade kommissionen i förevarande fall, med hänsyn till försiktighetsåtgärderna och garantierna i det angripna beslutet, rimligt fog för att anse att det inte förelåg någon risk för att det ekonomiska tillskottet skulle användas för en korssubventionering av France Télévisions kommersiella verksamhet. Det omtvistade stödet i det ovannämnda målet Danske subventionerade däremot transportföretagets kommersiella verksamhet. Det stödet syftade nämligen just till att möjliggöra för företaget att fortsätta sin kommersiella verksamhet trots de underskott som hade orsakats av företagets avtal om trafiktjänster på grund av allmän trafikplikt, vilka det, genom att godta olönsamma taxevillkor, hade tilldelats framför konkurrenterna (se domen i det ovan i punkt 119 nämnda målet Danske, punkterna 80, 87 och 88).

122 Till skillnad från det ekonomiska tillskottet i detta fall vilket enbart syftar till att kompensera nettokostnaderna för att tillhandahålla TV i allmänhetens tjänst, med undantag för all användning för kommersiella ändamål, och vilket således inte påverkar konkurrensen och handeln på marknaden för försäljning av reklamtid i TV i en omfattning som kan strida mot det gemensamma intresset påverkade det stöd som var i fråga i domen i det ovannämnda målet Danske direkt konkurrensen på transportmarknaden.

123 Slutligen kan transportverksamhet inte jämföras med verksamhet som avser public service-TV. Om transportverksamhet, som sådan, utan tvekan är en ekonomisk och konkurrensutsatt verksamhet och allmän trafikplikt är en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse, förklaras däremot kvalificeringen av public service-TV som en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse, snarare än en tjänst av allmänt icke-ekonomiskt intresse, mer av den påverkan som public service-TV de facto har på området för radio- och TV-utsändningar, som i övrigt är konkurrensutsatt och affärsmässigt, än av en påstått affärsmässig aspekt hos public service-TV (förstainstansrättens dom av den 26 juni 2008 i mål T-442/03, SIC mot kommissionen, REG 2008, s. II-1161, punkt 153).

124 Såsom framgår av Amsterdamprotokollet har nämligen public service-TV ”ett direkt samband med de demokratiska, sociala och kulturella behoven i varje samhälle”. På samma sätt anges det i resolutionen från rådet och medlemsstaterna av den 25 januari 1999 om radio och TV i allmänhetens tjänst (EGT C 30, s. 1) att denna verksamhet ,”med tanke på de kulturella, sociala och demokratiska funktioner som radio- och TV-verksamhet i allmänhetens tjänst fyller för det allmänna bästa, är av avgörande betydelse för att trygga demokrati, pluralism, social sammanhållning och kulturell och språklig mångfald” (skäl B i resolutionen) (domen i det ovan i punkt 123 nämnda målet SIC mot kommissionen, punkt 153).

125 Dessa överväganden förklarar och motiverar varför medlemsstaterna, genom Amsterdamprotokollet, har kommit överens om att ”[b]estämmelserna i [EG fördraget]

... inte [ska] påverka medlemsstaternas behörighet att svara för finansiering av radio och TV i allmänhetens tjänst i den utsträckning som denna finansiering beviljas radio- och TV- organisationerna för att de skall utföra det uppdrag att verka i allmänhetens tjänst som har tilldelats dem, utformats och organiserats av varje medlemsstat och i den utsträckning som finansieringen inte påverkar handelsvillkoren och konkurrensen inom gemenskapen i en omfattning som kan strida mot det gemensamma intresset, varvid kraven på att utföra uppdraget att verka i allmänhetens tjänst skall beaktas".

126 I förevarande fall har det inte alls visats att kommissionen borde ha hyst tvivel beträffande det aktuella ekonomiska tillskottets syfte och verkningar. Det rådde inte några tvivel om att France Télévisions beviljades tillskottet enbart för att "utföra det uppdrag att verka i allmänhetens tjänst som har tilldelats de[t], utformats och organiserats av [Republiken Frankrike]". Med hänsyn till de försiktighetsåtgärder som vidtogs i det angripna beslutet för att förhindra all korssubventionering, rådde det inte heller några tvivel om att denna finansiering inte var sådan att den "påverka[de] handelsvillkoren och konkurrensen inom gemenskapen i en omfattning som kan strida mot det gemensamma intresset".

127 Vad därefter beträffar hänvisningen, som M6 gjorde vid förhandlingen, till punkt 249 i domen i det ovan i punkt 72 nämnda målet BUPA m.fl. mot kommissionen, vilken punkt avser det fjärde av de fyra villkor som slogs fast i punkterna 88–93 i domstolens dom av den 24 juli 2003 i mål C-280/00, Altmark Trans och Regierungspräsidium Magdeburg (REG 2003, s. I-7747) (nedan kallade domen i målet Altmark och, vad beträffar ovannämnda villkor, Altmark-villkoren), påpekar tribunalen, i likhet med kommissionen, att M6 saknar fog för denna hänvisning.

128 Denna hänvisning, vilken M6 gjorde för att hävda att iakttagandet av det fjärde Altmarkvillkoret utgör en förutsättning för beviljandet av det undantag som föreskrivs i artikel 86.2 EG, baserar sig nämligen på att företaget har blandat ihop villkoren för att

en åtgärd ska utgöra statligt stöd enligt artikel 87.1 EG och de villkor som används för att bedöma stödets förenlighet enligt artikel 86.2 EG.

129 Det ska i det avseendet erinras om att Altmarkvillkoren endast har till syfte att fastställa huruvida åtgärden i fråga utgör statligt stöd, detta för att fastställa huruvida det föreligger en skyldighet att anmäla åtgärden till kommissionen, om det är fråga om nytt stöd, eller att samarbeta med kommissionen, om det är fråga om befintligt stöd (förstainstansrättens dom av den 11 mars 2009 i mål T-354/05, TF1 mot kommissionen, REG 2009, s. II-471, punkterna 130 och 131, och förstainstansrättens beslut av den 25 november 2009 i mål T-87/09, Andersen mot kommissionen, ännu ej publicerat i rättsfallssamlingen punkt 57).

130 Punkt 249 i domen i det ovan i punkt 72 nämnda målet BUPA m.fl. mot kommissionen, som avser det fjärde Altmarkvillkoret, ingår för övrigt just i förstainstansrättens bedömning av huruvida den aktuella åtgärden utgjorde statligt stöd (bedömningen i punkterna 161–258 i domen i det ovan i punkt 72 nämnda målet BUPA m.fl. mot kommissionen) och inte i förstainstansrättens bedömning av huruvida undantaget i artikel 86.2 EG skulle tillämpas (bedömningen i punkterna 259–310 i domen i det ovannämnda målet BUPA m.fl. mot kommissionen).

131 Av det ovan anförda följer att M6:s hänvisning till domen i det ovan i punkt 72 nämnda målet BUPA m.fl. mot kommissionen baserar sig på att företaget har blandat ihop Altmarktestet, vilket syftar till att fastställa huruvida det föreligger ett statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG, och testet enligt artikel 86.2 EG, vilket gör det möjligt att fastställa huruvida en åtgärd som utgör statligt stöd kan anses vara förenlig med den gemensamma marknaden (domen i det ovan i punkt 129 nämnda målet TF1 mot kommissionen, punkt 140).

132 När det gäller påståendet, vilket M6 i huvudsak åberopade vid förhandlingen, att artikel 86.2 EG innehåller ett krav på ekonomisk effektivitet vid tillhandahållandet av en offentlig tjänst, ska det, för det första, påpekas att detta påstående saknar syfte i förevarande fall och, för det andra, att det under alla omständigheter är felaktigt.

133 Vad först beträffar att detta påstående saknar syfte i förevarande fall, räcker det att påpeka att France Télévisions ekonomiska effektivitet vid tillhandahållandet av den tjänst av allmänt ekonomiskt intresse som utgörs av radio- och TV-sändningar inte har ifrågasatts eller ens påtalats i förevarande mål. Det har nämligen inte på något sätt gjorts gällande att France Télévisions skulle kunna fullgöra sina skyldigheter att tillhandahålla public service-TV till en lägre kostnad.

134 Det enda som har ifrågasatts i förevarande mål är France Télévisions ekonomiska effektivitet vid utövandet av en kommersiell verksamhet – nämligen försäljningen av reklamtid i TV – vilken, även om den bidrar till finansieringen av den tjänst av allmänt ekonomiskt intresse som utgörs av radio- och TV-sändningar, inte på något sätt omfattas av denna tjänst av allmänt ekonomiskt intresse.

135 Även om det antas att France Télévisions, såsom sökandena har gjort gällande men som detta bolag formellt har bestritt, uppvisade ekonomisk ineffektivitet vid utövandet av sin kommersiella verksamhet, vilken avser försäljning av reklamtid, kan detta förhållande inte på något sätt frånta Republiken Frankrike dess behörighet och rätt att garantera finansieringen av den tjänst av allmänt ekonomiskt intresse som utgörs av radio- och TV-sändningar (se ovan punkterna 104–109), eftersom tillräckliga försiktighetsåtgärder hade vidtagits som gjorde att det rimligen kunde anses att det inte förelåg någon risk för korssubventionering av den kommersiella verksamheten (se ovan punkterna 110–117).

136 Vidare ska, vad beträffar frågan huruvida artikel 86.2 EG innehåller ett krav på att den aktör som ansvarar för en offentlig tjänst ska uppvisa ekonomisk effektivitet vid tillhandahållandet av denna tjänst, det påpekas att enligt lydelsen i denna bestämmelse ska företag som anförtrotts att tillhandahålla tjänster av allmänt ekonomiskt intresse vara underkastade konkurrensreglerna, i den mån tillämpningen av dessa regler inte

rättsligt eller i praktiken hindrar fullgörandet av de särskilda uppgifter som de har tilldelats, förutsatt att utvecklingen av handeln inte påverkas i en omfattning som strider mot gemenskapens intresse (domstolens dom av den 19 mars 1991 i mål C-202/88, Frankrike mot kommissionen, REG 1991, s. I-1223, punkt 11, svensk specialutgåva, volym 11, s. I-97, av den 23 oktober 1997 i mål C-157/94, kommissionen mot Nederländerna, REG 1997, s. I-5699, punkt 28, av den 21 september 1999 i mål C-67/96, Albany, REG 1999, s. I-5751, punkt 102, och av den 17 maj 2001 i mål C-340/99, TNT Traco, REG 2001, s. I-4109, punkt 52).

137 Genom att under vissa omständigheter tillåta undantag från fördragets allmänna regler avser artikel 86.2 EG att förena medlemsstaternas intresse av att använda vissa företag, i synnerhet inom den offentliga sektorn, som instrument för den ekonomiska politiken eller socialpolitiken med gemenskapens intresse av att konkurrensreglerna iakttas och att enhetligheten på den gemensamma marknaden bevaras (domarna i de ovan i punkt 136 nämnda målen Frankrike mot kommissionen, punkt 12, kommissionen mot Nederländerna, punkt 39, och Albany, punkt 103).

138 Det är inte nödvändigt att den ekonomiska jämvikten eller den fortsatta verksamheten i ett företag som har anförtrotts att tillhandahålla tjänster av allmänt ekonomiskt intresse hotas för att villkoren för att tillämpa artikel 86.2 EG ska vara uppfyllda. Det är tillräckligt att företaget, om de omtvistade rättigheterna inte beviljas, hindras från att fullgöra de särskilda uppgifter som det har tilldelats, såsom dessa preciseras genom de skyldigheter och krav som åvilar företaget, eller att dessa rättigheter måste vidmakthållas för att rättighetshavaren under ekonomiskt godtagbara villkor ska kunna fullgöra de uppgifter av allmänt ekonomiskt intresse som denne har tilldelats (domstolens domar i de ovan i punkt 136 nämnda målen kommissionen mot Nederländerna, punkterna 52 och 53, Albany, punkt 107, och TNT Traco, punkt 54, samt dom av den 15 november 2007 i mål C-162/06, International Mail Spain, REG 2007, s. I-9911, punkt 35; se även, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 19 maj 1993 i mål C-320/91, Corbeau, REG 1993, s. I-2533, punkterna 14–16,;svensk specialutgåva, tillägg, s. 77).

139 I avsaknad – såsom i förevarande fall – av harmoniserade gemenskapsbestämmelser på området är kommissionen vidare inte behörig att uttala sig om omfattningen

av de uppdrag att tillhandahålla offentliga tjänster som åligger offentliga bolag, det vill säga den kostnadsnivå som sammanhänger med denna verksamhet, inte heller om lämpligheten av de politiska beslut som fattas av de nationella myndigheterna i detta avseende eller de offentliga bolagens ekonomiska effektivitet (se, för ett liknande resonemang, generaladvokaten Tesauros förslag till avgörande i det ovan i punkt 138 nämnda målet Corbeau, punkt 16, och generaladvokaten Tizzanos förslag till avgörande i mål C-53/00, Ferring, där domstolen meddelade dom den 22 november 2001, REG 2001, s. I-9067, s. I-9069, punkt 51, samt förstainstansrättens dom av den 27 februari 1997 i mål T-106/95, FFSA m.fl. mot kommissionen, REG 1997, s. II-229, punkt 108).

140 Härav följer att frågan huruvida ett företag som har anförtrotts den tjänst av allmänt ekonomiskt intresse som utgörs av Radio- och TV-sändningar skulle kunna fullgöra sina skyldigheter att tillhandahålla public service-TV till en lägre kostnad saknar relevans för bedömningen av huruvida den statliga finansieringen av denna verksamhet är förenlig med gemenskapsbestämmelserna om statligt stöd. Vad artikel 86.2 EG syftar till att förhindra, genom bedömningen av stödets proportionalitet, är att den aktör som har anförtrotts tjänsten av allmänt ekonomiskt intresse erhåller en finansiering som överstiger nettokostnaderna för public service-uppdraget.

141 Av det ovan anförda följer att France Télévisions ekonomiska effektivitet vid tillhandahållandet av den tjänst av allmänt ekonomiskt intresse som utgörs av Radio- och TV-sändningar inte är i fråga i förevarande mål (se ovan punkterna 133–135) och dessutom att denna ekonomiska effektivitet under alla omständigheter saknar relevans för bedömningen av huruvida det ekonomiska tillskottet är förenligt med den gemensamma marknaden enligt artikel 86.2 EG.

142 Vad slutligen beträffar sökandenas kritik avseende det preliminära granskningsförfarandets varaktighet och det faktum att kommissionen tog kontakt med de franska myndigheterna endast en gång (se ovan punkt 41), utgör dessa omständigheter inte alls indikationer på att det förelåg en betydande svårighet, utan återspeglar snarare, såsom kommissionen har gjort gällande, det faktum att bedömningen av den anmälda åtgärdens förenlighet med den gemensamma marknaden i detta fall inte gav upphov till några särskilda svårigheter.

143 För det fall bedömningen av huruvida stödet var förenligt med den gemensamma marknaden inte var förenad med några betydande svårigheter, finns det ingen bestämmelse som följer av fördraget eller av någon annan rättsregel som tvingade kommissionen att förfara på något annat sätt än den gjorde inom ramen för det preliminära granskningsförfarandet i artikel 88.3 EG eller att i synnerhet bereda berörda parter tillfälle att yttra sig på det sätt som den hade varit tvungen att göra om den hade inlett det formella granskningsförfarandet i artikel 88.2 EG (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 72 nämnda målet Thermenhotel Stoiser Franz m.fl. mot kommissionen, punkt 90). Sökandena saknar således fog för att hävda att kommissionen åsidosatte den kontradiktoriska principen när den underlät att samråda med berörda parter.

144 Med hänsyn till det ovan anförda, av vilket det framgår att bedömningen av den anmälda åtgärden inte gav upphov till någon betydande svårighet mot bakgrund av de tillräckliga uppgifter som kommissionen hade tillgång till, kan talan inte vinna bifall såvitt avser de aktuella grunderna.

M6:s tredje grund och TF1:s andra grund, vilka avser ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten

Parternas argument

145 TF1 har, med stöd av Canal +, gjort gällande att motiveringen i det angripna beslutet inte kan vara annat än bristfällig, eftersom kommissionen underlät att samla in nödvändiga uppgifter och beakta de uppgifter som den redan hade tillgång till.

146 Vidare har TF1 gjort gällande att motiveringen i det angripna beslutet, avseende att offentliga medel ersatte France Télévisions kommersiella intäkter såvitt avsåg hela minskningen av reklamintäkterna, är olämplig och otillräcklig. Det framgår nämligen av tidigare ställningstaganden av kommissionen att endast nettovinster som direkt eller indirekt har samband med fullgörandet av public service-uppdraget får dras av från bruttokostnaderna för public service-uppdraget (se punkt 57 i meddelandet om radio och TV samt punkt 123 i kommissionens beslut 2004/339/EG av den 15 oktober 2003 om de åtgärder som vidtagits av Italien till förmån för RAI SpA (EUT L 119, 2004, s. 1) (nedan kallat RAI-beslutet)). Kommersiella intäkter som inte har samband med public service-uppdraget ska förbehållas de kommersiella verksamheterna och får inte dras av från bruttokostnaderna för public service-uppdraget. Påståendet att minskningen av de privata intäkterna ”automatiskt och proportionellt” ökar nettokostnaden för public service-verksamheten tar inte hänsyn till denna distinktion.

147 I repliken har TF1 angett att kommissionen, eftersom begreppet kommersiella intäkter hänvisar till en omsättning och inte till en nettovinst efter kommersiella kostnader, genom det ställningstagande som nämnts i föregående punkt tycks ha medgett att det omtvistade tillskottet kan kompensera inte bara ökningen av nettokostnaden för public service-uppdraget, utan i själva verket även de kommersiella kostnaderna, vilket avviker från kommissionens tidigare ställningstaganden.

148 Det angripna beslutet är således inte tillräckligt motiverat vad beträffar kommissionens uppenbara byte av metod jämfört med dess tidigare praxis och detsamma gäller även vad beträffar avsaknaden av risken för korssubventionering. Detta åsidosättande av motiveringsskyldigheten utgör en indikation på att det förelåg en betydande svårighet.

149 M6 har, med stöd av Canal +, gjort gällande att det angripna beslutet inte innehåller något som kan styrka riktigheten i påståendet att ”tillkännagivandet av den 8 januari 2008 och bekräftelsen på avskaffandet på sikt av reklam har haft en omedelbar

inverkan på France Télévisions ekonomi". Utöver en beskrivning av "effekten av tillkännagivandet" och minskningen av reklamintäkterna, innehåller det angripna beslutet inte någon ekonomisk förklaring till det direkta orsakssambandet mellan tillkännagivandet av den 8 januari 2008 och France Télévisions dåliga reklamresultat.

150 Påståendet i punkt 27 i det angripna beslutet att det "[anmälda] tillskottet liknar ... snarare en kompensation för effekten av det tillkännagivande om tillbakadragande från reklammarknaden som staten gjorde i egenskap av lagstiftare än ett investeringstillfälle som staten utnyttjade i egenskap av aktieägare", ett påstående som saknar stöd och förankring i de verkliga förhållandena på reklammarknaden i Frankrike, bekräftar på samma sätt att det i det angripna beslutet saknas en utförlig bedömning av de verkliga orsakerna till France Télévisions minskade reklamintäkter.

151 Påståendet i punkt 9 i det angripna beslutet om konkurrenternas reaktion, konkurrenter vilka skulle ha anpassat sina affärserbjudanden för att vinna France Télévisions annonsörer, är inte bara felaktigt, utan dessutom omotiverat och visar att kommissionens uppgifter var bristfälliga och att dess bedömning var ytlig.

152 Kommissionen har således åsidosatt sin motiveringsskyldighet. Åsidosättandet av denna skyldighet visar att det förelåg betydande svårigheter som borde ha föranlett kommissionen att inleda det formella granskningsförfarandet.

153 Kommissionen har, med stöd av Republiken Frankrike och France Télévisions, gjort gällande att det angripna beslutet antogs efter den preliminära granskningen av statligt stöd, vilken enbart syftar till att göra det möjligt för kommissionen att bilda sig en första uppfattning om huruvida hela eller delar av det aktuella stödet är förenligt med den gemensamma marknaden, utan att inleda det formella granskningsförfarandet. Enligt kommissionen behöver emellertid ett sådant beslut, vilket fattas med korta tidsfrister, endast ange skälen till varför kommissionen inte anser att den har mött

betydande svårigheter vid bedömningen av om stödet är förenligt med den gemensamma marknaden. Ett sådant beslut kräver endast en kortfattad motivering.

154 Vad beträffar det angripna beslutets sammanhang har kommissionen gjort gällande att beslutet fattades efter två tidigare beslut om godkännande, i vilka kommissionen slog fast att de investeringsbidrag och kapitaltillskott som France Télévisions kanaler hade beviljats utgjorde stöd som var förenligt med den gemensamma marknaden. Även om det tillskott som bedömdes i förevarande fall skiljer sig från dessa tidigare åtgärder, ingår det dock i den allmänna ramen för den statliga finansiering av France Télévisions som bedömdes i dessa beslut. Kommissionen har därför uppgett att det var helt befogat av den att i detta fall ge en mer kortfattad motivering än vad den skulle ha gjort om de tidigare besluten inte hade funnits.

155 Under alla omständigheter innehåller det angripna beslutet alla de uppgifter som kommissionens resonemang krävde, och det uppfyller helt kraven i artikel 253 EG.

156 Vad beträffar TF1:s argument att motiveringen i det angripna beslutet inte kan vara annat än bristfällig, eftersom kommissionen underlät att samla in nödvändiga uppgifter och beakta de uppgifter som den redan hade tillgång till, har kommissionen konstaterat att detta argument blandar ihop en materiell och en processuell fråga. Kommissionen uttryckte klart sitt resonemang i det angripna beslutet, vilket TF1 inte har bestritt då företaget endast anser att detta resonemang bygger på otillräckliga uppgifter och inte är övertygande. Detta är dock en materiell fråga och inte en fråga om motivering, vilken kommissionen redan har bemött inom ramen för den första grunden.

157 Vad beträffar argumentet genom vilket TF1 har klandrat kommissionen för att den ansåg att varje minskning av reklamintäkterna (däribland hypotetiska intäkter som inte hade samband med public service-uppdraget) medförde en ökning av nettokostnaden för public service-uppdraget, trots att endast de minskningar av reklamintäkterna som har samband med public service-uppdraget skulle kunna medföra en sådan ökning, har kommissionen gjort gällande att det är uppenbart att den konstaterade minskningen faktiskt avsåg kommersiella intäkter som hade samband med fullgörandet av public service-uppdraget. Det framgår nämligen av det angripna beslutet att det undersökta stödet syftade till att kompensera en minskning av France Télévisions reklamintäkter (och ökningen av kostnaderna för public service-uppdraget). Dessa intäkter härrörde från sändningen av reklam mellan France Télévisions program, och dessa program omfattades av France Télévisions public service-uppdrag, såsom framgår av punkt 36 i det angripna beslutet. Den förklaring som påstås saknas var således uppenbar och kommissionen kan inte se på vilket sätt det var nödvändigt att ytterligare motivera det angripna beslutet.

158 Vad beträffar TF1:s anmärkning att kommissionen blandade ihop kommersiella intäkter och kommersiell nettovinst, så att den inte var tillräckligt förberedd på risken för korssubventioneringar och avvek från sin tidigare praxis, har kommissionen gjort gällande att det inte fanns något som tydde på att France Télévisions kommersiella kostnader kunde komma att minska avsevärt under år 2008. Även om France Télévisions hade gjort sig av med en del av den personal som arbetade med de kommersiella verksamheterna, skulle det på kort sikt ha medfört en ytterligare kostnad. Det faktum att kommissionen, vid antagandet av det angripna beslutet, inte spekulerade om hypotetiska nedåtgående trender i fråga om kostnaderna för reklamadministration i framtiden kan inte påverka det angripna beslutets lagenlighet och motsäger inte det synsätt som kommissionen intog i sina tidigare beslut.

159 Slutligen har kommissionen påpekat att France Télévisions behov av finansiering för år 2008 uppstod dels på grund av en minskning av reklamintäkterna, vilken beräknades till 150 miljoner euro, dels på grund av en ökning av kostnaderna för programutbudet, vilken beräknades till mer än 145 miljoner euro, det vill säga sammanlagt 300 miljoner euro, medan det anmälda tillskottet uppgick till 150 miljoner euro. Med hänsyn till beloppens storlek räknade man således endast med att hälften av ökningen

av nettokostnaden för France Télévisions public service-uppdrag skulle kompenseras. Med hänsyn till beloppens storlek var de kostnader som hade samband med France Télévisions kommersiella verksamheter hur som helst begränsade och förändringarna av dessa på kort sikt helt obetydliga.

160 Vad beträffar M6:s argument att kommissionen inte exakt hade bedömt de konkreta förhållanden som medförde en minskning av France Télévisions reklamintäkter, har kommissionen gjort gällande att det, med anledning av det angripna beslutet, inte var nödvändigt att efterforska de exakta orsakerna till dessa minskningar.

161 När det gäller motiveringen i punkt 9 i det angripna beslutet, angående orsakerna till minskningen av France Télévisions reklamintäkter, är de uppgifter som M6 har ifrågasatt underordnade i det angripna beslutets systematik.

162 Vad beträffar M6:s kritik mot motiveringen i punkt 27 i det angripna beslutet, vilken avser kriteriet om en privat investerare i en marknadsekonomi, har kommissionen uppgett att den ställer sig frågande till vad denna kritik exakt avser och den har gjort gällande att det angripna beslutet i det avseendet endast innehåller förnuftiga argument, och M6 har inte på något sätt visat att dessa argument är felaktiga.

Tribunalens bedömning

163 Enligt fast rättspraxis ska den motivering som krävs enligt artikel 253 EG vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen ska klart och tydligt framgå hur

den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att den behöriga domstolen ges möjlighet att utföra sin prövning. Frågan huruvida kravet på motivering är uppfyllt ska bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, särskilt rättsaktens innehåll, de anförda skälen och det intresse av att få förklaringar som de till vilka rättsakten riktar sig, eller andra personer som direkt eller personligen berörs av den, kan ha. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 253 EG inte ska ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse, utan även utifrån sammanhanget och samtliga rättsregler på det ifrågavarande området (domstolens dom av den 22 mars 2001 i mål C-17/99, Frankrike mot kommissionen, REG 2001, s. I-2481, punkterna 35 och 36, och av den 22 december 2008 i mål C-333/07, Regie Networks, REG 2008, s. I-10807, punkt 63, samt förstainstansrättens dom av den 22 oktober 1996 i mål T-266/94, Skibsvaerftsforeningen m.fl. mot kommissionen, REG 1996, s. II-1399, punkt 230).

164 Tribunalen kan inte godta TF1:s argument (se ovan punkt 145) att motiveringen i det angripna beslutet inte kan vara annat än bristfällig, eftersom kommissionen underlät att samla in nödvändiga uppgifter och beakta de uppgifter som den redan hade tillgång till. Skälet till detta är att argumentet i själva verket sammanfaller med kritiken i sak om att kommissionens uppgifter och bedömning var otillräckliga, vilken redan har underkänts i samband med prövningen av de föregående grunderna för ogiltigförklaring.

165 När det gäller TF1:s argument (se ovan punkterna 146 och 147) att kommissionen utan motivering avvek från sin tidigare praxis då den godtog att offentliga medel ersatte de kommersiella intäkterna såvitt avsåg hela minskningen av France Télévisions reklamintäkter, ska det erinras om att det, för att det statliga stödet ska godkännas enligt proportionalitetstestet, krävs ”att det inte överstiger nettokostnaderna för uppdraget att verka i allmänhetens tjänst, med beaktande av andra direkta eller indirekta intäkter som härrör från uppdraget” (punkt 57 i meddelandet om radio och TV), varvid kommissionen har tillagt att ”[d]en nettofördel som verksamheter som inte

omfattas av uppdraget får från den verksamhet som omfattas av uppdraget … därför [kommer] att beaktas vid bedömningen av stödets proportionalitet" (punkt 57 i samma meddelande).

166 På samma sätt angav kommissionen i RAI-beslutet att "[k]ompensationen … endast [får] avse nettokostnaderna för uppdraget att verka i allmänhetens tjänst", att "[d]etta innebär att det är nödvändigt att ta hänsyn till direkta och indirekta intäkter från tjänsten i allmänhetens intresse" och således att "man från ovan nämnda totalbelopp för tjänsten ... [måste] t.ex. dra av nettointäkterna från reklam under dessa sändningar och nettointäkterna från försäljningen av denna typ av program" (punkt 123 i RAI-beslutet).

167 För det första räcker det i den mån som TF1:s ovannämnda argument grundar sig på ståndpunkten att kommersiella intäkter som inte har samband med public service-uppdraget inte ska dras av från bruttokostnaderna för public service-uppdraget, med följden att en minskning av sådana kommersiella intäkter inte kan medföra en ökning av nettokostnaderna för public service-uppdraget (se ovan punkt 146) att konstatera att den minskning av de kommersiella intäkterna som konstaterades i förevarande fall avsåg intäkter som hade samband med public service-uppdraget, eftersom det rörde sig om intäkter från försäljningen av reklamtid i anslutning till det programutbud som sänds av France Télévisions inom ramen för public service-uppdraget. Kommissionen avvek således inte på något sätt från sin tidigare praxis när den slog fast att minskningen av France Télévisions reklamintäkter medförde en ökning av nettokostnaderna för public service-uppdraget.

168 För det andra har det i den mån som TF1 genom ovannämnda argument, såsom det formulerades i repliken (se ovan punkt 147), har gjort gällande att kommissionen blandade ihop begreppet kommersiella intäkter och begreppet nettovinst och således godtog, genom att avvika från sin tidigare praxis och utan att ge någon förklaring, att det anmälda tillskottet kunde kompensera kommersiella kostnader redan konstaterats (se ovan punkterna 90 och 91) att kommissionen inte blandade ihop dessa begrepp. Kommissionen ansåg nämligen i huvudsak att minskningen av de

kommersiella intäkterna år 2008 inte skulle åtföljas av någon förändring av de kommersiella kostnaderna i en omfattning som skulle kunna förhindra fastställandet av ett proportionellt samband mellan minskningen av dessa intäkter och minskningen av nettovinsten och följaktligen mellan minskningen av intäkterna och ökningen av nettokostnaderna för public service-uppdraget. Med beaktande av denna bedömning avvek kommissionen inte från sin tidigare praxis.

169 Av det ovan anförda följer att kommissionen inte alls avvek från sin tidigare praxis, och tribunalen kan därför inte godta TF1:s argument att det saknas en motivering i det avseendet, eftersom det grundar sig på ett felaktigt antagande.

170 Vad beträffar de argument (se ovan punkterna 149–151) genom vilka M6 har påtalat att bedömningen av de exakta orsakerna till minskningen av reklamintäkterna var otillräcklig och att kommissionens påstående i punkt 9 i det angripna beslutet om konkurrenternas reaktion på tillkännagivandet av den 8 januari 2008 var felaktigt och omotiverat, påpekar tribunalen att dessa argument i huvudsak sammanfaller med de anmärkningar som anförts inom ramen för föregående grunder för ogiltigförklaring , vilka redan har underkänts.

171 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser förevarande grunder för ogiltigförklaring, vilka avser åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

172 Eftersom talan inte kan vinna bifall på någon av sökandenas grunder, ska talan i de båda målen ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

173 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Medlemsstater som har intervenerat i ett mål ska enligt artikel 87.4 i rättegångsreglerna bära sina rättegångskostnader.

174 Sökandena har tappat målet och ska därför bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens och France Télévisions rättegångskostnader, i enlighet med kommissionens och France Télévisions yrkanden.

175 Canal +, som har intervenerat till stöd för sökandenas yrkanden, och Republiken Frankrike, som har intervenerat till stöd för kommissionens yrkanden, ska bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (femte avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas i båda målen.

2) Métropole télévision (M6) ska bära sina rättegångskostnader i mål T-568/08 och ersätta Europeiska kommissionens och France Télévisions rättegångskostnader i det målet.

3) Télévision française 1 SA (TF1) ska bära sina rättegångskostnader i mål T-573/08 och ersätta Europeiska kommissionens och France Télévisions rättegångskostnader i det målet.

4) Republiken Frankrike och Canal + ska bära sina rättegångskostnader i målen T-568/08 och T-573/08.

Vilaras Prek Ciucă

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 1 juli 2010.

Underskrifter